

seže starost 25 let. Bolj zanimivo pa je, da si iščejo slaniki v času, ko polagajo ikre, vedno le stalne, ene in iste kraje. Tak kraj je n. pr. Islandija. V nepreglednih rojih se drste in drve tja gori. Zakaj vprav do tega otoka?

Prav tako zagonetno je življenje jegulj. Ko pride čas, da bodo polagale ikre, zapuste reke in veletoke, pa romajo v široko morje. Kot zbirališče v Atlantskem oceanu je znano Bermuda otočje. (To so majhni otoki severovzhodno od Floride.) Leto za leto vidijo tam ogromne množine jegulj. Noben učenjak ne zna tega pojava prav razložiti. Ni karsibodi preplavati take daljave. In vendar znajo te kačaste ribe najti smer in tvegajo vse, da dosežejo svoj cilj.

P O V E J

Povej, da žepna ura v eni uri do 18.000 krat zaktitaka;

da ima osa-matica v enem poletju 30.000 potomstva;

da imamo danes že 4000 vrst raznih vrtnic;

da doseže črv (deževnica) na Madagaskarju do poldrug meter dolžine;

da izhlapeva človeško telo vsak dan do 1 liter vode;

da je Berlin najbolj gozdnato mesto v Nemčiji;

da je na vsem svetu do 2,400.000 slepih oseb;

da se dobe gosence, ki v enem mesecu 600 krat toliko požro, kot tehtajo;

da en star kit toliko tehta kot 60 slo-nov, t. j. okrog 3000 stotov (centov);

da udari žila pri dojenčku 134 krat na minuto, pri mladcu 80 krat, pri docela doraslem človeku pa okrog 70 krat; pri starosti od 60. leta naprej pa še nekoliko manjkraj (65). Pri ženskem spolu je utrip žile za kakih 6 udarcev urnejši; pri visoko-postavnih osebah je počasnejši kot pri majhnih.

S M E H J E Z D R A V

Primeri. G. katehet je razlagal, kako je bil Egiptovski Jožef po nedolžnem v ječo vržen. Med učenci je pridno poslušal zlasti Maks. Ni mu dalo, da ne bi se oglasil: »Moj stric je tudi Jožef in tudi v zaporu!«

Odkritosrčno. Mati: »Tonček, pa ja že nisi vseh bonbončkov pohrustal? Ali nisi nič mislil na Zdenkoto?« — Tonček: »Seveda sem; zato sem pa tako hitel, da sem jih prej polizal, drugače bi jih moral pa nekaj Zdenkoti dati.«

Računstvo. Učitelj: »Vas je pet otrok, kajne. Matijec. Če ima mati samo štiri

jabolka, kaj bo potem naredila?« — Matijec: »Jabolčnik!«

»To je dobro, mama, da nisem četrti otrok,« se pohvali Betka, ko pride iz šole. — »Zakaj pa?« poizveduje mama. — »Naš gospod učitelj je danes rekel, da je vsak četrti otrok, ki pride na svet, Kitajec.«

Ali je prav naredil? Gospod učitelj je imel navado, da je v odmoru poslal k peku po žemljo. V prvem razredu še ni imel nikogar, ki bi bil pripraven za to postrežbo. Zato vpraša: »Kateri ve, kje žemljice prodajajo?« — Vse tiho. »Ali nihče ne ve, kje je pri peku?« — Šele čez čas se oglasi Tonček, da ve. »Dobro. Tu imaš dinar, pa kupi eno žemljo zame, eno pa zase, da ne boš zastoj hodil.« Deček brž skoči in je čez par hipov že nazaj — in sicer z dobrim založajem žemljice v ustih, tako da je komaj govoril. Pokloni se gospodu, položi pol dinarja predenj na mizo in pravi: »Gospod učitelj! Niso imeli več ko eno samo žemljo.«

»Kako ti dopade novi gospod učitelj?« vpraša mati svojega sinčka Blažkota. »Bo že; samo to se mi čudno zdi: včeraj je rekel, da je pet in štiri — devet; danes je učil, da je šest in tri prav tako devet.«

Previdno. Rozalka sedi z mamo pri zajtrku, pa pravi: »Mama, zakaj ste pa danes tako tiho?« — »Kaj pa naj govorim?« — »Pa recite: Rozalka, na še eno žemljico!«

iz Stankove šolske naloge. Med važne dele človeškega telesa spada hrbtenica. Na enem koncu sedi glava, na drugem pa sedi človek sam.

Z A D O B R O V O L J O

O nekem možu, ki je romal v Sveto deželo, beremo: Na parniku so imeli tudi opico, ki je bila potnikom včasih v zabavo, včasih je pa pokazala tudi svojo navihanost. Naš dobri romar je nekoč pozabil denarnico za kovance na stolici, kamor se je običajno hodil hladiti. Opica je to brž opazila. V istem hipu je že imela denarnico v svoji taci in odbrzela na svoj najvišji kotichek na jambori. Zvedavo pregleduje vsebino. Kar naenkrat začne drobiž razmetavati tako, da je vrgla po dva komada na krov ladje, tretjega pa vedno v morje. Ko ni bilo več, spusti denarnico na tla.

Mož je pozneje ženi potožil, kaj se mu je pripetilo na morskoi voznji. Ženica ga potolaži: »Veseli bodi, da se je tako zgodilo. Drobiž, ki sem ti ga dala na pot, sem zbrala, ko sem prodajala mleko, v katerem je bila tretjina vode. Bog pa ni hotel, da bi ti hodil na božjo pot s kri-vičnim denarjem; zato je tretjina drobi-ža sfrčala v vodo.«